

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา อาจสรุปผลและอภิปรายผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา ตามแบบการเรียน 6 แบบ คือ แบบจับคู่นิยม แบบใต้นิยม แบบปฏิบัตินิยม แบบสัมพันธ์นิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคล
2. เพื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกัน จะใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) ตามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) จำนวน 60 ข้อ สอบถามแบบการเรียน 6 แบบ คือ แบบจับคู่นิยม แบบใต้นิยม แบบปฏิบัตินิยม แบบสัมพันธ์นิยม

แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคล ซึ่งแบบสอบถามชุดนี้ได้ผ่านการตรวจแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านและได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 150 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี วิทยาลัยเทคนิคพระนครศรีอยุธยา และวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่และมีใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรจริง แล้ววิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ได้ค่าความเที่ยง 0.95 สำหรับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม ช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรมที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,380 คน โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามและส่งกลับคืนมาซึ่งมีความสมบูรณ์ สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้ จำนวน 1,181 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.58 ของจำนวนตัวอย่างประชากร

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีลักษณะ เป็นแบบตรวจคำตอบ ใช้วิธีแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ใช้วิธีคำนวณหาค่ามัธยฐาน เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนแบบการเรียน จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พร้อมทั้ง เสนอผลการทดสอบภายหลัง เป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's) เมื่อปรากฏว่าพบความแตกต่างระหว่างแบบการเรียนของนักเรียนจำแนกตามประเภทวิชาที่เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Science)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบจกษุนิยม แบบโสตนนิยม แบบเป็นกลุ่ม และ แบบรายบุคคล ปานกลาง และใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบปฏิบัตินิยม และ แบบสัมพัสนิยม น้อย

2. เมื่อจำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พบว่านักเรียนทุกประเภทวิชาใช้แบบการเรียน วิชาภาษาอังกฤษปานกลาง 3 แบบ คือ แบบโสตนิยม แบบเป็นกลุ่ม และ แบบรายบุคคล ส่วนแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่นักเรียนทุกประเภทวิชาใช้น้อย คือ แบบปฏิบัตินิยม ส่วนแบบการเรียนแบบจักุญนิยม และ แบบสัมพันธ์นิยม นั้น นักเรียนแต่ละประเภทวิชาใช้ในระดับปานกลางและน้อยต่างกัน

3. นักเรียนที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกัน ใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบจักุญนิยม แบบปฏิบัตินิยม แบบสัมพันธ์นิยม แบบเป็นกลุ่ม และ แบบรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้นแบบการเรียนแบบโสตนิยมเพียงแบบเดียวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และเมื่อเปรียบเทียบค่าดัชนี เลขคณิตของแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นรายคู่ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

3.1 นักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบจักุญนิยม แตกต่างจากนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 นักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบปฏิบัตินิยม แตกต่างจากนักเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 นักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบสัมพันธ์นิยม แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 นักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบเป็นกลุ่ม แตกต่างจากนักเรียนประเภทวิชาคหกรรมและพาณิชยกรรม นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่เรียนประเภทวิชาคหกรรมใช้แบบการเรียนรู้แบบเป็นกลุ่มแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 นักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบรายบุคคล แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนประเภทช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม และนอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนประเภทวิชาคหกรรมใช้แบบการเรียนรู้แบบรายบุคคล แตกต่างจากนักเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบจับคู่นิยม แบบโสตนิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคล ปานกลาง และใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบปฏิบัตินิยม และแบบสัมผัสนิยม น้อย ทำให้ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จอย เอ็ม เรด (Joy M. Reid, 1987) ซึ่งได้ผลการวิจัยว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองชอบแบบการเรียนรู้แบบปฏิบัตินิยมและแบบสัมผัสนิยมมากที่สุด และนักศึกษาไทยชอบแบบการเรียนรู้แบบปฏิบัตินิยมมาก และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซินเธีย ดี เมลตัน (Cynthia D. Melton, 1990) ที่พบว่า นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษชอบแบบการเรียนรู้แบบปฏิบัตินิยมและแบบสัมผัสนิยมในระดับมาก และไม่ชอบแบบการเรียนรู้แบบเป็นกลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพื้นฐานทางวัฒนธรรมของนักเรียนในประเทศไทยแตกต่างจากพื้นฐานทางวัฒนธรรมของนักศึกษาที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และนักศึกษชาวจีนในประเทศจีน ซึ่งในเรื่องนี้ได้มีผู้สนใจศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และนักศึกษาชาวอเมริกันผิวขาว และพบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มดังกล่าวมีแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Sally C. Lam-Phoon, 1988) จากผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยชอบการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือและการฟังคำบรรยาย มากกว่าการแสดงออกด้วยการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายขณะที่เรียน ซึ่งต่างจากชาวอเมริกันหรือชาวตะวันตก

2. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกประเภทวิชาใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปานกลาง 3 แบบ คือ แบบโสตนิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคล และ นักเรียนทุกประเภทวิชาใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย แบบเดียว คือ แบบปฏิบัตินิยม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความชอบในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการฟังมากกว่าการแสดงท่าทางหรือเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายประกอบขณะที่พูดและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความชอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยเรียนกับกลุ่มเพื่อนเพื่อจะช่วยให้เกิดความมั่นใจเมื่อต้องปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

3. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกัน ใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบจักษุนิยมแบบปฏิบัตินิยม แบบสัมพันธ์นิยม แบบเป็นกลุ่ม และ แบบรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำให้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จอย เอ็ม เรต (Joy M. Reid, 1987) ผลการวิจัยของ ชวนสิทธิ์ สุชาติ (2532) ผลการวิจัยของ อัจฉรา ธรรมมาภรณ์ (Achara Thummarpon, 1988) และผลการวิจัยของ นูมิ คาทซ์ (Noomi Katz, 1988) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีแบบการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การที่นักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบจักษุนิยมแตกต่างจากนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมนั้น อาจเนื่องมาจากลักษณะการเรียนของนักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นลักษณะการปฏิบัติงานภาคสนามแต่นักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมจะเป็นการอ่านตำราและการเรียนในภาคทฤษฎีมากกว่า

การที่นักเรียนที่เรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบสัมพันธ์นิยมและแบบปฏิบัตินิยมแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมนั้น อาจเนื่องมาจากนักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมต้องลงปฏิบัติงานในฟาร์มซึ่งต้องใช้แรงกายและกำลังมากกว่านักเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมซึ่งต้องใช้มือประดิษฐ์งานหัตถกรรม วาดภาพ หรือ แกะสลักสิ่งต่าง ๆ เป็นประจำ

การที่นักเรียนที่เรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม และประเภทวิชาพาณิชยกรรม ใช้แบบการเรียนแบบเป็นกลุ่มแตกต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมส่วนใหญ่ เป็นนักเรียนชายและลักษณะการทำงานจะ เน้นการทำงานตามลำพังมากกว่านักเรียนที่เรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม และ ประเภทวิชาคหกรรม ซึ่งมีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนมากกว่า

การที่นักเรียนที่เรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม และ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ใช้แบบการเรียนแบบรายบุคคลแตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากนักเรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ต้องการสมาธิในการทำงานในบางลักษณะงาน เช่น ช่างอิเล็กทรอนิกส์ หรือ ช่างเขียนแบบ เป็นต้น และนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ก็มีงานที่ต้องการสมาธิในการทำงาน เช่น การทำบัญชี หรือการพิมพ์ดีด การจดบันทึกต่าง ๆ ซึ่งลักษณะของงานดังกล่าวย่อมมี อิทธิพลต่อแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย ส่วนนักเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม และประเภทวิชาคหกรรม นั้น มีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนและทำงานในลักษณะ เป็นกลุ่มมากกว่า จึงทำให้ใช้แบบการเรียนแบบรายบุคคลก็แตกต่างกันไปจากนักเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และ นักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารวิทยาลัย

ในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ นั้นควรมีการคำนึงถึงแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อที่จะสนองตอบความสนใจและ ความชอบในการเรียนตามแบบการเรียนต่าง ๆ ของนักเรียนได้อย่างทั่วถึง ทางวิทยาลัยควรส่งเสริม ให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้ทำการศึกษาถึงแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อจะ

สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแบบการเรียนของนักเรียนและควรมีการจัดสรรงบประมาณ เพื่อให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกัน ใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปทั้งนี้ก็เนื่องมาจากความสนใจและความถนัดในการเรียน ตลอดจนธรรมชาติของวิชาเอกที่เรียนมีลักษณะแตกต่างกัน ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ครูจึงควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน และพยายามจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อสนองความแตกต่างดังกล่าว เช่น การจัดกิจกรรมส่งเสริม การอ่าน การฟัง การพูด และกิจกรรม การเขียน โดยเน้นกิจกรรมทั้งที่เป็นกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมรายบุคคล ให้นักเรียนมีโอกาสเลือกทำ กิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ตนชอบ ทั้งนี้จะเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษมากขึ้น หากเป็นไปได้ ก่อนจะทำการสอนในแต่ละภาคเรียน ครูควรทำการสำรวจความ สนใจ และแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อที่ครูจะสามารถจัดกิจกรรมการเรียน การสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ อันจะส่งผล ให้การเรียนของนักเรียนประสบความสำเร็จในระดับที่น่าพอใจมากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกัน เพื่อจะทราบว่านักศึกษามีแบบการเรียน วิชาภาษาอังกฤษแบบใด และแตกต่างกันหรือไม่

3.2 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับอื่น ๆ เพื่อจะ ทราบถึงแบบการเรียนที่ส่งผลดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ